

[Justitsministeren.]

naturligt, at Fængselsdirektøren var Formand for Fængselsnævnet. Det er ham, der har det nøje Kendskab til Fængselsforholdene og til Fangerne, og det er ham, der maa forberede disse Sager, og det var det letteste, naturligste og billigste, hvis Nævnet kunde holde sine Møder paa hans Kontor. Naar Dommeren skal have det forbedrende Arbejde som Formand og desuden skal sammenkalde og lede Møderne, maa han vel have en Smule Kontor og muligvis en Sekretær, og det truer jo med, at dette Fængselsnævn kan vokse op til at blive et helt administrativt Apparat, hvad det ikke bør være.

Jeg tvivler ikke om, at Justitsministeriet i den Henseende vil søge at holde igen, og at Justitsministeriet vil faa al mulig Støtte dertil fra Rigsdagen — det hedder jo altid, at man vil spare i Rigsdagen, men det er ganske vist ikke altid, man gør det. Imidlertid vil en saadan Udvikling være uheldig, og Justitsministeriet vil sikkert til enhver Tid passe paa, at dette Fængselsnævn ikke vokser op til at blive en stor Institution.

Hvis Venstres Forslag om, at Tilsynsvirksomheden altid skal vare i 5 Aar, skulde blive vedtaget, og Tilsynet skulde være nogenlunde effektivt, kunde der virkelig være Grund til Ængstelse for, at dette Fængselsnævns Virksomhed vilde vokse op til at blive en hel Administration. Ogsaa af den Grund maa jeg derfor modsætte mig dette Forslag om den ubetingede 5-aarige Forsøgsperiode.

Hvor meget en Læge vil faa at gøre i Fængselsnævnet, kan man ikke paa Forhaand vide med Sikkerhed, men det er ikke givet, der vil blive megen Brug for psykiatrisk Viden. Imidlertid er det jo ikke udelukket, at en Læge kan have den almenmenneskelige og sociale Interesse for det Arbejde, der skal gøres i Fængselsnævnet, og man kan derfor ikke saa godt modsætte sig, at der kommer en Læge ind, og saa er det naturligvis godt, at han har psykiatrisk Viden, hvis man faar Brug derfor, men for øvrigt kunde man jo altid tilkalde en saadan Læge. Ved Udpegningen af den Læge, der skal være med i dette Fængselsnævn, tror jeg i hvert Fald, man bør lægge Vægt paa det rent almenmenneskelige og sociale Inter-

esser, for ellers vilde det vist være bedre at bevare Forsorgsmanden.

Jeg skal saa tillade mig at gøre nogle Bemærkninger om Dødsstraf og Tugthusstraf. Det er ikke meget, jeg har at bemærke derom, Emnet er jo saare stærkt uddebatteret, og heller ikke det Foredrag, som det ærede Medlem Hr. Elmquist med saa meget Liv og Varme holdt, giver mig Anledning til yderligere Bemærkninger udover den ene, at det forekommer mig højst mærkeligt, at det ærede Medlem kan fremsætte den Paastand med stor Styrke og gentagne Gange, at der sker ingen Skade ved Dødsstraffens Opretholdelse.

Jo, der kan sandelig ske stor Skade og uoprettelig Skade, og derfor er det vigtigt at faa den bort. Den Paastand, det ærede Medlem fremkom med, at Retsvildfarelse er udelukket her i Landet, naar det drejer sig om en Dødsdom, lyder nemlig aldeles ufattelig. Justitsmord kaldte det ærede Medlem det, men jeg ved nu ikke, hvorfor man skal bruge det Udtryk; Spørgsmaalet er, om der kan indtræde Retsvildfarelse eller ikke, og det ærede Medlem sagde noget lignende som, at Retsvildfarelse er udelukket, fordi man kun vil anvende Dødsstraf, naar man har aldeles ubetinget Vished for, at den paagældende har begaaet Forbrydelsen.

Ja, Tak, det vil man søge at faa, og det vil man tro, man har. Det vil man tro, man har i ethvert Tilfælde, naar man afsiger en Dødsdom, intet Dommerkollegium vil dog afsige en Dødsdom uden at føle ubetinget Vished om, at den, der dømmes, har gjort sig skyldig i Forbrydelsen; altsaa foreligger der Betingelse for at effektuere en Dødsdom i ethvert Tilfælde, hvor den er afsagt.

Men Muligheden af Fejl er *aldrig* udelukket. Denne Paastand fra Menneskers Side, at det og det har man set med sine egne Øjne, og derfor ved man, det er saadan, er en fuldkommen forkert Paastand, thi den menneskelige Iagttagelsesevne er saa usikker, at ogsaa naar man har set noget med sine egne Øjne, er Fejltagelse mulig. Under alt det, der under en Retssag taarner sig op, kan man aldrig være helt sikker paa, at der ikke foreligger en eller anden Fejltagelse, som kan fremkalde en Retsvildfarelse, fremkalde den ubetingede Overbevisning om vedkommendes Skyld, som bevirker